

jeg maaffee nære det Gaab, at vi til 3die Behandling kunne enes herom. — Jeg skal saaledes, med Undtagelse af Forslaget under Nr. 12, hvilket jeg gjentagende skal anbefale, og ligeledes Forslaget under Nr. 10, som jeg troer er rigtigt, ikke stemme for Udvalgets Vædringsforslag, idet jeg navnlig med Hensyn til Forslaget under Nr. 9 maa bemærke, at jeg ikke anseer den Fortolkning, hvorefter en saadan Næringsbruger i en Kjøbstad, som ikke kan svare den loubefalede Afgift, alligevel skal have Ret til at vedblive at drive sin Næring, for at være rigtig; jeg troer, at Domstolene ville kunne komme til en anden Fortolkning end den, der er gjort gjældende af Indenrigsministeriet. Jeg troer, at den simpleste Maade at gaae frem paa i denne Slags Forhold er, at naar Vedkommende ikke kan betale sin Afgift, saa bliver hans Skilt taget ned; saa kan han søge Vedkommende, som har gjort det, og saa kommer Spørgsmaalet til Afgjørelse. Dette er prøvet adskillige Steder, og det har hidtil ikke været Gjenstand for Tvivl hos vedkommende Næringsbrugere, at de maae opgive Næringen, naar de ikke kunne betale Afgiften.

Brinck-Seibelin: Det forekommer ogsaa mig utilraadeligt at lade den i Lovforslagets § 1 fastsatte Grændse for Handel med Brændeviin bortfalde; thi, dersom det efterhaanden bliver Reglen omkring i Detailudsalgene at udsælge Brændeviin i de mindste Qvantita, saa troer jeg, at Følgen deraf vil blive, at de fleste Detailudsalg ville blive til Udsækningssteder. Det ligger jo overmaade nær, at i saa Tilfælde vil Enhver, der føler Trang til at nyde en mindre Qvantitet Brændeviin paa Stedet, søge hen til Detailudsalget for at faae denne sin Trang tilfredsstillet der, dersom han har nærmere dertil end til Kroen, eller, dersom han har et andet Grundt til Detailudsalget. Nu mener det ærede Udvalg at have værnet derimod ved den Bestemmelse, at Detaillisterne ikke maae tillade Vedkom-

mende, at han drifter sit Brændeviin paa Stedet; men deri ligger ikke det fjerneste Værn, eftersom vedkommende Consument, dersom det er hans Hensigt, dersom han gaaer derhen for at drikke Brændevinet paa Stedet, jo naturligvis ikke begjærer Detaillisternes Tilladelse dertil. Nu veed jeg vel, at ligesaa lidt som Detaillisten kan afværge, at Consumenten, der kommer til Udvalget for at kjøbe sig f. Ex. en Snaps, drifter den paa Stedet, ligesaa lidt kan han afværge, at den, der kommer og kjøber $\frac{1}{2}$ Pot, ikke ogsaa drifter Noget deraf; men denne $\frac{1}{2}$ Pot er netop det, hvorpaa det kommer an. Den ærede Ordfører maa vide, at den, der kommer til Detailudsalget for at kjøbe sig en Snaps og drikke den paa Stedet, vil ikke finde sig i, at han, for at opnaae dette Diemed, maa kjøbe en halv Pot, medens man paa den anden Side ligeoverfor den, der kommer til Detailudsalget for at forsyne sig med Brændeviin til Forbrug i sit Hjem, virkelig ikke kan sige, at en Minimumsgrændse af $\frac{1}{2}$ Pot er for høit ansat; thi $\frac{1}{2}$ Pot er jo ikke mere, end hvad en ædruelig Arbejder consumerer i Løbet af 2 à 3 Arbejdsdage. Stunder man imidlertid, at denne Minimumsgrændse er for høit ansat, nuvel, saa kan man jo sætte den ned til $\frac{1}{4}$ Pot, der jo efter Tidens Priser ikke repræsenterer en større Verdi end ca. 4 Sk. Gaaffe at borttage. Denne Minimumsgrændse, troer jeg ikke er tilraadeligt, thi det vil virkelig have til Følge, at efterhaanden ville Udsalgsstederne blive til Udsækningssteder, der kun forsaavidt adskille sig fra Kroerne, at, medens disse udsænte Brændeviin for siddende Gæster, saa gjøre hine det for staaende Gæster, uden at det er muligt at føre nogenjomhelst Control dermed. Langt bedre kan man virkelig føre Control med, om Vedkommende har kjøbt $\frac{1}{2}$ Pot, eller om han blot har kjøbt $\frac{1}{4}$ Pot i Udvalget. — Med Hensyn til det af Udvalget under Nr. 3 til § 2 stillede Forslag, der gaaer ud paa en Nedsættelse af den i Lovforslaget foreslaaede Recognition for Erhvervelsen af Ret til Brænde-